

„Det er regeringens hensigt fortsat at forfølge sit opstillede mål: at afvikle restriktionerne og frigøre udenrigshandelen. Det må imidlertid som hidtil ske under hensyntagen til de internationale muligheder for at tilvejebringe rimelige konkurrencevilkår for dansk erhvervsliv, således at dansk produktion og beskæftigelse ikke bringes i fare på ubillig måde. Samtidig må vi fortsætte vore anstrengelser for at opbygge en tilstrækkelig valuta-reserve.

Vi har altså endnu ikke nået det tidspunkt, hvor vareforsyningsloven vil kunne falde bort. Man kunne rejse det spørgsmål, om lovens affattelse på alle punkter passer til problemstillingen, som den foreligger i dag. I det store og hele må man vist sige, at loven er et brugbart instrument, som endnu ikke kan undværes til at løse de foreliggende opgaver. Det er mit håb, at den administrative afvikling af de foranstaltninger, loven danner grundlag for, vil kunne fortsætte i det kommende år, og jeg skal herefter tillade mig at anbefale forslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.“

Ved lovforslagets 1. behandling i folketinget udspandt der sig en indgående debat om *regeringens økonomiske politik* og om, hvorvidt ændringer i vareforsyningsloven var tiltrængt. Særlig fra socialdemokratisk og kommunistisk side blev der fremsat stærkt kritiske udtalelser, ligesom også retsforbundets ordfører vendte sig mod den kurs, som fulgtes, omend ud fra andre synspunkter.

I det udvalg, som fik sagen til behandling, enedes imidlertid repræsentanterne for regeringspartierne, socialdemokratiet og det radikale venstre om at indstille lovforslaget til vedtagelse i uændret form.

I en særbetænkning udtaler *Tholstrup* (DR), at han i modsætning til flertallet ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse, men må „advare imod at fortsætte med denne for befolkningen så kostbare binding af erhvervslivet.

Forudsætningerne for en frigivelse er mere tilstede end nogensinde, idet de ledige penges problem ikke længere eksisterer, og idet Danmark har forvundet de tab, som krigen påførte landet.

En frigivelse af udenrigshandelen vil forbedre bytteforholdet mellem eksport- og importvarer så betydeligt, at det vil spores i den almindelige levestandard.

Den energi, der sættes ind til ørkesløs kontrol og bureaukrati, kan ved lovens ophævelse frigives og sættes ind i produktions tjeneste til yderligere øgning af velstanden.

De rationeringer, som i ly af loven endnu opretholdes, er helt uden mening, når bortses fra visse allokerede råvarer.

Varernes frie passage over landegrænserne skaber ikke alene velstand, men medvirker også til mellemløselig forståelse og fred mellem nationerne.“